

STATU' PALMĂ BARBĂ-COT

Cine era de fapt acest personaj, un pitic mic de tot, dar care avea o barbă uriașă. Prin prestația lui făcea și desfăcea de toate. Acum apar fel de fel de anecdote, precum cel cu „statuia”, ce ar însemna oare? „Statul ia tot”, impozite, taxe, jupoaipe pe contribuabilul autohton, nu pe cel plecat aiurea care beneficiază, când el consideră, la întoarcerea în țară, de erorile sistemului nostru legislativ.

Dar piticul din poveste este călare pe un iepure șchiop, asemeni celor care perorează bunăstarea, evident viitoare, a noastră, revărsându-se într-un potop de venituri ori scutiri de taxe ori impozite, care prin valoarea lor suculentă, precum o maree, ne va îneca în bunăstare, vom fi sufocați ori chiar înecați la propriu de binefacerile sistemului aleator propus.

Ia să vedem, reducerea TVA - într-o sarabandă nebună, la tot ce mișcă economic, va duce (după afirmațiile inițiatorilor) la o bunăstare instantanee. Mortală acțiune pe toate planurile.

Pentru orice „pomană” pe care statul o dă, trebuie resuscitate și elementele țintă, adică zonele care „beneficiază” de aceste sinecuri. În caz contrar, fiecare își vede de treaba lui, iar dacă prostu' plătește, asta e, să o ia și în barbă. Dar acest pitic, răutăcios, cu statul de o palmă și barba de un cot, călare pe un iepure șchiop, ce cutreieră lumea în lung și'n lat, cam ce ar vrea de la noi, unde s-ar poziționa, cam ce ar putea face (întreprinde) într-o „lume” lipsită de cârmă, cea de fapt pe care o parcurgem în prezent?

Trăim economic și politic de la o zi la alta, fără nici un fel de perspectivă, pentru bunul motiv că nu avem adevărați vectori (nu Victori) economico-politici. Conducătorul celui mai mare SRL din România, apărând zilnic, ades persuasiv, pe mai toate canalele media, nu are capacitatea, prin formația sa, de a ne defini vreun viitor. Ci doar zilnice intervenții, cu propuneri, ce se „topesc” apoi în hățișul legislativ.

Analizez cu un prieten evreu; îmi spune, la bogățiile acestei țări, la valoarea oamenilor, ades foarte bine instruiți, ar trebui să aveți o viață superprosperă, ce vă împiedică? Este foarte greu să îi explic

cum diverși „barbă cot” au cauționat prezentul, dar mai ales viitorul copiilor noștri și chiar al nepoților.

Apare, nefast, pe un ecran un discipol al lui Silviu Brucan, fost șef al unui serviciu important, să explice de ce această țară trebuie să fie în mod fatalmente în această stare. În perfidia lui, nu explică de ce Polonia, căreia o anumită secvență i-am studiat-o prin'86 la fața locului, cu un deficit uriaș (reduc ceva după alegerea Papei Ioan Paul al II-lea), iar noi cu un surplus de 8,5 md \$, am ajuns sub ei. Istoria nu se poate rescrie neapărat numai de impostori. Dar „Barbă cot călare pe iepure șchiop” aleargă prin țară, și ce constată? Fabrici distruse, păduri tăiate, coloane de irigații „topite”, ruine peste tot, și nu răspunde nimeni. Ar fi undeva o autoritate care, imparțial, ar veghea la aceste, să spunem, delict. Da! Mecanismele legale există, dar dormitează. Ar fi Curtea de Conturi, care constată, dar căreia cu ani în urmă i-a fost luată și arma deciziei. De ce? Pentru a fi o mână moartă. Ar mai fi și „Avocatul Poporului” - instituție fâlos împodobită cu salariați, și aceasta cvasiinexistentă. Am creat instituții dar mimăm democrația, de fapt sunt într-o profundă criză generată de noua generație criptocomunistă.

Avem acest uriaș avantaj al comparației între sisteme, pe care vesticii nu îl au, dar blamăm trecutul și ne înfruptăm (nu noi, ci ei, care ne conduc) din lacunele prezentului. Cum ar fi, noi stăm pe de lături, ca iepurele șchiop, despre care știm că este așa și îl acceptăm, are în spate un pitic, care prin gestică, prin manifestări mai mult ori mai puțin oculte ne conduce. Acesta nu concepe sub nicio formă să coboare de pe iepure, deoarece așa șchiop cum este el (iepurele), cel ce-l călărește se simte bine, perorează, azvârle ditirambe care îl fac pe el din ce în ce mai puternic, iar noi, într-o apatie generală (determinată și de o media adulativ cvasiprezentă), acceptăm, e adevărat, cârcotind pe la colțuri, această stare.

Iar Piticotul și iepurele șchiop merg mai ferit, mai triumfător (acolo unde se și poate) pe mai departe, pentru a sanctifica pe vecie marile realizări ale Conducătorului iubit și adulat actual (chiar pe Stadionul Național, precum „Împușcatul”), cu costurile aferente pentru a căra vreo șaptezeci de mii de oameni spre acel sanctuar al efemerei puteri.

Că a pierdut apoi mult visatul loc, nu-i nicio problemă, electoratul, asemeni unei țări africane, de exemplu, ne-a ales, avem o covârșitoare majoritate; și ce dacă! „Prietenul” ungar a făcut, cu aceeași majoritate, ceea ce el considera că e necesar; și a realizat-o. Chiar polonezii, poate chiar și sârbii s-au descurcat ceva mai bine, ba mult mai bine, numai noi am rămas doar cu iepurele șchiop, care săracul nu prea ne poate ajuta.

De ce? Pentru că în afara unei labe oloage, cei de la putere l-au mai altoit cu bâta și pe celelalte și așa a ajuns un iepure docil, că nu mai poate circula, are toate picioarele oloage. Așa cum puricele Alfonso, „strunit” de către un dibaci dresor, după ce i-a înlăturat toate piciorușele

acestei vietăți minuscule clamează că puricele nu mai are posibilitatea să asculte și, în consecință, deși el îi dă indicații scenice, el, acel minuscul, de fapt nu mai aude. Da, el aude, dar nu se mai poate mișca. Așa și la noi, cel călare pe un iepure șchiop transmite semnale, dar omul de rând, în speță puricele (așa, considerat ca suveran) nu mai poate reacționa la stimulii propuși. Bine, și atunci încotro ne îndreptăm? Potrivit devisei, „Pe ei nu-i mai vrem, iar noi nu mai avem resorturi să putem”.

Să ne gândim, măcar în fugă, la situații limită, precum în Chile, Japonia, China, Iran, unde cataclisme naturale au distrus nu numai valori materiale, ci valori umane. Oare noi, în atare situații, cum ne vom mobiliza?

Cred, sincer, că actualii conducători se vor urca pe un iepure șchiop și își vor lua tălpășița în vreo oază oceanică, până va trece zavera. Semnale cam sunt, că vârfulile conducătoare la mini situații limită sunt adesea departe de țară, iar iepurele șchiop nu-i poate aduce pe meterezele nenorocirilor noastre cotidiene.

Avem așadar un stat (nu Barbă Cot), avem decidenți, consider sinceri și pregătiți (nu călare pe un iepure șchiop), avem probleme, ades insurmontabile, pe care cei aleși sunt obligați să le soluționeze, probabil că le lipsește doar îndemnul; îndemnul latin „Acta non verba” („Fapte, nu vorbe”) dar și din „Învățăturile lui Neagoe Basarab” - „Lucrează cu mâinile tale, ca să afle săracii pâinea ta”.

Și, astfel, poate păgubosul „Palmă Cot” va descăleca de pe iepurele care oricum nu-i mai este de niciun folos, în contextul în care putem cu mâinile noastre să ne clădim viitorul. Numai ca „EI” să ne lase. Cred că nu vor avea încotro. Aceasta este de fapt versiunea optimistă.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*